

Гутому
наугайтесь,
В свого не
чурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07308
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
а Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 461-2200
а Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 35. ДЖЕРСІ СІТІ І НЬО ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 21-го ЛЮТОГО 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, FEBRUARY 21, 1975 No. 35. VOL. LXXXII.

ОКРУГНІ УНСОЮЗУ ЗАПОВІДАЮТЬ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРНІ

3 канцелярії Головного Уряду УНСоюзу інформують, що в найближчому часі щільний ряд Округів Відділу УНСоюзу відбудуть свої загальні річні збори, на яких, крім перевибору управи, присутні члени в приватності головних урядовців будуть заставлятися надати свою розбудову УНСоюзу та проведенню організаційної кампанії на біжучий рік. Такі збори відбудуться:

У Філадельфії — в неділю, 2-го березня ц. р. о год. 2-й по полудні в Домі УНСоюзу при 5004 Олд Йорк роуд. На порядку дня: звіти управи, доповіді головного представника Йосифа Лисогора, вибір нової управи; крім головного представника у зборах візьмуть участь головні контролери — д-р Богдан Гнатюк і д-р Іван Скальчук, головний радний Іван Олександрович і головний організатор (або риночасно голова Округового Комітету) Степан Гавриш. Після зборів спільна перекустка.

Джерсі Сіті, Н. Дж. — в п'ятницю, 7-го березня ц. р. о год. 7-й вечора тут у приміщенні Українського Народного Дому при Фліт і Окленд евею відбудуться річні загальні збори цього комітету в яких повинні взяти участь члени управи Комітету та урядовці і конвенційні делегати наступних Відділів: Джерсі Сіті — 25, 70, 170, 171, 196, 270, 275, 288, 287; Вайкону — 213, 281. Крім звичайного порядку наради, Урава поставити на обговорення і затвердження планів праці на 1975-й рік і доклади обговорення організаційної кампанії згідно з розпорядженням Головного Уряду УНСоюзу. Перед вибором нової управи Округового Комітету головні урядовці і обласні організатори поінформують присутніх членів про найближчі справи, пов'язані з працею УНСоюзу. Президію Округового Комітету тепер очолюють: Митрон Сірий — голова,

УККА ЗАСУДЖУЄ ЗАПРОШЕННЯ СОВЕТСЬКОЇ ЦЕРКОВНОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ ТА ВІДВІДИНИ В АМЕРИЦІ

Нью-Йорк, Н. Й. (УККА). — Український Конгресовий Комітет Америки окремою телеграмою до Ради Церков ЗСА висловив свій протест і обурення за запрошення союзовських церковних діячів на відвідини в Америці. Як відомо, союзовська церковна делегація в складі 19-ти осіб під час тридцятирічного перебування в Америці відігравала роль американських мисл. В її склад входять представники Російської Православної Церкви та головні адміністратори інших християнських церков в ССРСР: Литовської Католицької Церкви, Вірменської Апостольської Церкви, Грузинської Православної Церкви, Лотвишської Євангельської Лютеранської Церкви та Весесоюзної Ради Євангельських Християн-Валдистів.

В довший телеграмі до Крайової Ради Церков УККА каже, що "церковні провідники, яких Ви гостите в цій країні, воли не є правдивими представниками Церков своїх народів, а вибрані колаборанти атеїстичного режиму в Кремлі". Далі УККА твердить, що Крайова Рада Церков "посередньо підтримує комуністичне переслідування релігії в ССРСР" та що Рада Церков "ділком не виявила свого зрозуміння та відчуження правдивого релігійного положення в ССРСР".

У телеграмі УККА сказано: "В імені Українського Конгресового Комітету Америки, що заступає понад 2 мільйони американців українського походження, ми висловлюємо наше обурення з приводу Вашого запрошення 19-ти членів делегації".

В імені Українського Конгресового Комітету Америки, що заступає понад 2 мільйони американців українського походження, ми висловлюємо наше обурення з приводу Вашого запрошення 19-ти членів делегації.

Українці у Філадельфії пикетували "Московську бадальну" та співачку Людмилу Зініну

Філадельфія (І. Ч.). — У права місцевому Відділу Українського Конгресового Комітету Америки та місцевий Комітет Оборони В. Мороза організували пикетувати на концерту московської балалайкової оркестри в неділю 16 лютого 1975 від год. 7-й до 8:30 вечора. На визначений час біля "Академії оф Мюзик" в центрі Філадельфії при Брод і Локст вулицях з'явилися понад 200 пикетуючих українців із численними транспарантами та листівками. Управу Відділу УККА приготували листівки: в першу чергу копію сенатської резолюції ч. 392, конгресової резолюції ч. 86 та статті "Нью Йорк Таймсу" із 12 грудня 1974 р. під заг. "Українська несправедливість". Місцевий Комітет Оборони В. Мороза, який дуже тісно співпрацював при організації пикетування, в Відділі УККА, повідомив про пикетування місцеву англомовну пресу, радіо, та телевізійні станції, як такі, що приготували листівки: передрук статті Г. Віганда про В. Мороза із Філадельфійського "Інквайрера" і свою власну листівку. Місцевий осередок ТУСМ на свою нагоду приготував свою власну листівку, яку віддрукувала Крайова Управа і члени ТУСМ-у будуть пикетувати кожний виступ того ансамблю у ЗСА. Листівки закликали американців не підтримувати виступи союзовських ансамблів, поки союзовський уряд поглинає права людини та права народів в ССРСР, та зокрема в Україні. Якразим прикладом цього є доля історика В. Мороза та математика Л. Плішча.

Розповсюджувана листівка-резолюція ч. 86, угодженої уже в 94 Конгресі в дії

В Ленінграді почався суд над В. Маразміним

Ленінград. — Згідно з офіційно заарештовано Маразміним, в якого при обшуку забрали всі його рукописи — понад 10,000 сторінок. У Маразміним, якого союзовська влада обвинувачує у протисовєтській діяльності. Володимир Маразмін був заарештований, ще 24 липня 1974 року і весь час проти нього КГБ вело слідство. Заарештовано його після того, як він взяв на себе відповідальність за збирання і вислання за кордон поезій П'єрета Бродського. Як відомо, в минулому році союзовський суд судив у цій жеспірації М. Гейфіца, обвинуваченого у відданні самвидавним порядком тритомника поезій П. Бродського. В. Маразмін взяв відповідальність на себе, але заявив, що він поєвий не видав у самвидаві, а переслав за кордон, керуючися бажанням зберегти "цінності російської культури" перед можливим знищенням. Гейфіца, який написав вступну статтю до збірки поезій Бродського, засуджено на 4 роки ув'язнення і на 2 роки заслання. Маразмін був викликаний на суд як свідок, але відмовився свідчити. Безпосередньо по закінченні розправи над Гейфіцем.

Вони та їх попередники не піднімали одного слова протесту, коли в 1937 р. союзовський режим брутально знищив Українську Автокефальну Православну Церкву, арештувавши Митрополита Василя Липківського, трьох інших українських православних митрополитів, 30 архієпископів і єпископів та сотні тисяч вірних. Рівнож, вони не висловили одного слова протесту, коли в рр. 1945-46 Кремль зликував Українську Католицьку Церкву в Західній Україні, арештувавши цілу ієрархію та сотні священників і підпорядкованих понад п'ять мільйонів українських католиків під російське правління проти їх волі та бажання. З одинадцяти українських єпископів тільки один вижив живим. Ним є Кардинал Йосиф Сліпий, якого звільнено за безпосередньою інтервенцією померлого президента Дікона Ф. Кеннеді в 1963 р.

Померлий московський Патріарх Алексій був не тільки близьким союзником Сталіна, але він також одержав закликав до знищення українців.

АБН видав брошуру "Замість останнього слова" В. Мороза 16-ма мовами

Мюнхен. — Законом Пресої Референтури Антикомуністичного Вільного Народу, появився тут книжковий "Замість останнього слова" Валентина Мороза 16-ма мовами: українською, англійською, французькою, болгарською, хорватською, словенською, еспанською, німецькою, шведською, норвезькою, данською, мадлярською, фінляндською, голландською, перською і турецькою. Тексти поперідають дві статті — Джеймса Бюкса: "Мороз: союзовський політичний в'язень ч. 1", з "Торонто Стар" і "Українська несправедливість" — редакційна стаття "Нью Йорк Таймсу" з вересня 1974 року. Книжечка, яка має 121 сторін друку, закінчується статтею Джорджа Вудкока з г. "Я не полум'я, але це горить". На передній сторінці портрет Валентина Мороза. Брошуру зредувала м-р Слава Стецько, керівник Пресового Бюро АБН і голова редактора журналу "АБН Кореспонденція".

Українська ССР діждалася права на власний професійний журналістичний бюлетень

Київ. — "Літературна Україна" з 14 лютого опублікувала повідомлення про запланування в Україні інформаційного бюлетеня "Журналіст України", перший номер якого вийшов на початку цього року. Цього бюлетеню, чи журналу ще немає за кордонами України і тому даємо докладніші дані про цю нову появу на вітчизняній українській журналістиці на основі повідомлення у "Літературній Україні". В огляді про цей журнал відзначається, що він "невеликий за обсягом, але, він, однак, приваблює змістом, адульним добром матеріалів, різноманітністю розділів і рубрик, а відтак і широким питанням, проблематикі". У статті головні Спілки журналістів УССР В. Сіробаба — "Наше видання", яка відкриває число, і у якій визначається профіль вісника, зокрема наголошено, що він "повинен бути добрим порадником усім фахівцям і активістам преси у справі політичного, економічного і професійного навчання". Далі, у новому журналі є такі статті: "Україна, рік 1975-й", В. Зорювгет: "Філософія будинку" — про місце і роль публіцистики в сучасних засобах масової інформації і пропаганди, та статті редакторів обласних газет, включно з інструктажем на тему "Партійного керівництва багатотиражних" і т.з.в. російськомовного руху, тобто робітничих і сільських кореспондентів. В. Дашкевич, член-кореспондент Академії Наук УССР, опублікував статтю: "Дружність з словом", що стосується мови українських видань і має бути "своєрідним закликом почати й постійно вести ділову розмову з цим

Відбулася чергова наукова сесія УВУ у Штуттгарті

Мюнхен (а. я.). — В понеділок, 3-го лютого ц. р., Український Вільний Університет улаштував у співдії із Штуттгартським університетом та із Спілкою Німецьких Біологів чергову свою наукову сесію, присвячену проблематиці бігеіористичних наук. В імені ректора університету — проф. д-ра Гуїкена, привітав присутніх проф. д-р П. Кротокхаль. Доповіді читали: професор Штуттгартського університету д-р К. Адам про "Гістологічний розвиток та духовний розвиток людини". Доповідь була йлюстрована діппозитивами. Д-р Ф. Кішзель, секретар Спілки німецьких біологів, з'ясував природні засоби контролю народин у людей та звірат, як вони виявлялися в століттях. Врешті, лімбічний лікар д-р П. Пільхек із Мюнхена (чеський емігрант) говорив про психо-соціальну мотивацію в лімбічних спортсменів. Вечір був добродо пригладкою факту, що сесія УВУ із університетом у Штуттгарті почалася перед 20-ти роками: двома науковими ведами у дні 29 та 30 листопада 1955 р. Це дало нагоду ректорів УВУ, проф. д-ру В. Яневу, висказати в привітальному слові до вечора на голівні етапі сесії. В сузі було 17 спільних вечорів — тожачому відбувалися вони раз у рік, а (після деякої перерви) в останніх роках навіть декілька разів у рік. Факт привадило тих зв'язків дав привід до пропозиції, щоб це двадцятиліття відзначити окремою імпрезою, — найкраще так в листопаді, ніж більше, що приблизно в тому саме часі, але перед тридцятью роками (січнію 1945 р.) УВУ відновив свою діяльність після перекоду із Праги до Мюнхена. Перші вечори УВУ у Штуттгартському університеті були присвячені насамперед українській й слов'янознавству, при чому чергувалися із собою виступи філософів факультету у правничих і суспільно-політичних наук. З часом поширилося проблематика, коли виявилось, що була група професорів-біологів, яка була заінтересована у сесії, коли то проф. УВУ д-р П. Кротокхаль організував різні зустрічі із біологами, що займаються "поведінкою" звірат чи рослини. І так організовано насамперед вечори, присвячені проблематиці "орієнтації організмів" (— між різних тварин, рослин) "часу й простору". Професори УВУ при тому давали виступи з діппозицій гуманістичних наук, а німецькі, швайцарські, чеські та американські біологи зацікавилися деталізованою проблематикою: орієнтації рослин, птахів, черевних звірат, павуків, тощо. Такі спеціалізовані вечори відбуваються тож 10, при чому тож доповняють їх була у Штуттгарті, при у ботанічному Інституті Тюрінгеноського університету, а по одному у Тюбінгені та у Лїхтенштайні. Тепер існує проєкт, щоб важливіші із прочитаних доповідей видати друком. Простом має зайнятися Інститут при каже той бігеіоризму при УВУ, і 1-й зошит вже є у підготові.

Розмірно часто при організації спільних виступів — завдання трьох наукових установ (УВУ - Штуттгартський університет та Спілка Німецьких Біологів) співділяло це Т-во Спрингана Чесько-Слованський Науці і Мистецтву, і той факт заповнював міжнародність виступів, бо ж співділяли Товариства народів із Східної Європи, а також із Західної Європи, — завжди у дує об'єднаній Європі. Вагалі співділяло із УВУ в тих вечорах 80 науковців із наступних народів: німців (39), українців (19), по п'ять бельгійців, французів та чехів; по двоє швайцарців та австрійців, по одному американцеві, болгарині та угорцеві. Територіально охоплено — за державними: Німеччину, Францію, Австрію, Бельгію та Лїхтенштайн, при співдії 27 наукових установ.

Д-р Карл Г. Зайнінгер обраний в почесні члени міжнародного Інституту Електронічних Інженерів

Принстон, Н. Дж. — Радіо Корпорація (RCA) — у своєму інформаційному листку, датованому 10-м лютого ц. р., поєдас, що д-р Карл Г. Зайнінгер, член Наукового Товариства ім. Шевченка та член 42-го Відділу УНСоюзу, був обраний на почесного члена Міжнародного Інституту Електронічних і Електронічних Інженерів за його вклад у теорію та технологію металево-оксидних провідників та пошкодження спричинених радіацією. Разом із д-ром Зайнінгером був обраний в почесні члени цього Інституту також інший співробітник Корпорації, д-р Ерлін Ф. Белогубек. Крім цих двох інженерів, 111 інших членів цього Міжнародного Інституту одержали почесне відзначення за їхні технологічні здобутки. Інформаційний листок Радіо Корпорації поєдас, що д-р Зайнінгер народився в Ендорфі, Баварія, почав свою студію в Мюнхенському університеті, а продовжував їх в Мїському коледжі Нью Йорку. В 1959-му році одержав з цього коледжу науковий ступінь бакалавра із електроніки інженерів з осягом "магна кум ляде". Із Принстонського університету з 1962-му році — ступінь магістра гуманістичних наук. У 1964-му році у Принстонському університеті здобув докторат з інженерної фізики. Для Корпорації RCA почав працювати в 1959 році і досі одержав дві нагороди за визначні здобутки за його

Д-р Карл Зайнінгер

СУСТА І ФКУ ПЛАНУЮТЬ ЗАВЕРШИТИ ЦЕНТР УКРАЇНОЗНАВСТВА В ГАРВАРДІ

Нью-Йорк, (СУСТА). — Члени ексекутив Союзу Українських Студентських Товариств Америки і Фонду Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті 8-го лютого відбули тут спільне засідання, на якому передлянули до теперішній поступ у здійсненні проекту Центру Українознавчих Студій та в кампанії збирання фондів на цю ціль.

ФКУ був створений на третью "Зіди СУСТА 1957 року. З того часу було зібрано понад два мільйони доларів і створено три катедри з українознавства в Гарварді. Під час спільного засідання у Нью-Йорку дискусія, яка зосереджувалася на питанні поліпшення зв'язку і співпраці, закінчилась згодою про обмін представниками цих двох організацій: представник ФКУ буде включений в ексекутив СУСТА, а представник СУСТА — в ексекутив ФКУ.

Через кілька днів після цього засідання, 12-го лютого, Ексекутива СУСТА опублікувала з цього приводу таку заяву: "Ідея створення центру українознавчих студій при американському університеті була запропонована, продикутована і прийнята на третью "Зіди СУСТА в 1957 році. Завдяки тяжкій праці членів ФКУ, співпраці й жертвенності української громади, проєкт СУСТА було частково реалізовано 1972 року відкриттям трьох катедр українознавства при

СУСТА І ФКУ ПЛАНУЮТЬ ЗАВЕРШИТИ ЦЕНТР УКРАЇНОЗНАВСТВА В ГАРВАРДІ

Гарвардському Університеті. А 1973 р. д-р Орест Субтельний, колишній активний член СУСТА, одержав перший докторат з української історії в цьому університеті. "Однак, цей великий проєкт ще не завершений. Для ефективної праці Центру потрібний дослідний інститут, відкриття якого вимагатиме додаткових півтора мільйонів доларів. Щоб здійснити повну програму ФКУ, ці фонди мусять бути зібрані до 1976 року, коли відзначатиметься 200-ліття Америки.

"СУСТА, який почав цей проєкт 18 років тому, є зобов'язаний завершити його до 1976 року. СУСТА братиме активну участь у збиранні коштів потрібних фондів, і при цьому звертається за допомогою й підтримкою до всіх української громади".

"НЬО ЙОРК ТАЙМС" ХВАЛИТЬ РЕЧІТАЛЬ ПЕТРОВСЬКОЇ

Нью-Йорк. — "Нью-Йорк Таймс" у своєму виданні за п'ятницю, 14 лютого ц.р., помістив позитивну рецензію на речиталь піаністки Христини Петровської, який відбувся в середу, 12-го лютого, в Лінкольні Центрі. Музичний критик цієї газети Аллен Г'юз лише, що "канадська піаністка", яка спеціалізується в музиці 20-го сторіччя, від її дебюту в Нью-Йорку 11 років тому, "доказала вже кілька разів, що вона є піаністкою і музикантом надзвичайного рівня".

ВИСТАВКА ПРАЦЬ ВОЛОДИМИРА БАКУН

Ірвінгтон, Н. Дж. — В Ірвінгтонській Публічній Бібліотеці при Свілк Сквер відбудеться протягом березня ц.р. виставка місцевих праць Володимира Бакуна — кераміка, вишивка, писанки й інше. Володимир Бакун довголітній членкиня Українського Народного Союзу.

дослідів в ділянці металево-оксидних провідників. У 1968-му році його призначено на теперішній пост голови групи для технологічних дослідів зняряд у тривкому стані. Інформаційний листок поєдас, що д-р Зайнінгер є співавтором підручника про транзистори, автором понад 50 статей, опублікованих у наукових журналах, і одержав три патенти від уряду ЗСА. Він є членом ряду наукових товариств, включно з Науковим Товариством ім. Шевченка. Дружину д-ра Зайнінгера є українка зі Львова, Соня Пуцька. Пам'ятю Зайнінгера із трьома дітьми — Олександром, Гайдо та Марком живуть у Принстоні, Н. Дж.

СВОБОДА

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — \$24.00, на пів року — \$12.50, на 3 місяці — \$6.50. Для членів УНСОЮзу 65% м.с. За кожен зміну адреси — 20¢. Чеки і "money orders" акцептуються на "Svoboda".

P.O. Box 348 Jersey City, N.J. 07303

Пропангандисти в рясах

Вітете за роки від Другої світової війни до ЗСА прийдуть совєтська церковна делегація. Цьогорічна делегація, однак, має вибісовий характер, враховуючи її особливий склад. Цим разом ця делегація є, можна б сказати, справді "екзотичною" в тому розумінні, що в ній є не тільки представники Російської Православної Церкви, і не тільки таких православних Церков, як вірменська і грузинська, але також представник Литовської Католицької Церкви в СССР — до речі, єдиної Католицької Церкви в СССР, який дозволяється існувати, представники протестантських Церков у Латвії та Естонії і навіть генеральний секретар Всесвітньої Ради Євангельських Християн Баптистів.

Очевидно, що совєтська церковна делегація є так укладена щодо репрезентації, щоб назовні створювати якнайкраще враження і давати потрібний аутентичний офіційний пропанганди, мовляв, у СССР є такі справді безбачення свобода церковних і релігійних практик. Поява на міжнародній арені офіційних представників не тільки Російської Православної Церкви, але і всіх інших офіційно дозволених Церков у СССР, служать власне дій виразно політичній меті.

Для нікого сьогодні вже не є таємницею, що ієрархія Російської Православної Церкви, тобто Московська патріархія, не тільки погодилася на "співіснування" із совєтським російським атеїстичним режимом, але діє по лінії інтересів і вимог совєтського режиму. Це можна ствердити на основі різних патріарших послань, а зокрема на основі активної участі цих кіл у т. зв. світовому русі за мир, у рамках Всесвітнього конгресу. Це "співіснування" почалося, як відомо, ще за т. зв. "великої вітчизняної війни" і Сталіна, який поставив Церкву на послуги совєтського режиму.

Що таку роль цієї церковної совєтської кола продовжують виконувати, можна було переконаватися на пресовій конференції, яку влаштувала для совєтської церковної делегації Національна Рада Церков. Совєтські церковні делегати всі відрізнялися різноманітністю і твердо боронили зовнішню і внутрішню совєтську політику, свідомо приймаючи очі на все те, що насправді діється в Церкві і церковним життям в СССР. Ясно, що поширення телеу в світі екуменічний рух совєтський режим намагався використовувати з допомогою контролюваних ним Церков на міжнародній арені для своїх політичних цілей.

В обличчя такої ситуації стоїть відкритий питання, чи американські церковні кола, які спонсують оті "церковні контакти" в СССР, знають собі справу в справжній ситуації, чи живуть у світі власних божественних бажань? Коли б робити узагальнюючу оцінку на основі заяви президента Лістерської Церкви Америки д-ра Р. Маршалла, який є одним з голів цього "теологічного діалогу" із совєтськими церковниками у Принстоні, то відповідь мусила б бути негативна у тому розумінні, що американські церковні і релігійні діячі приймають у добрій вірі все те, що їм говорять "в ім'я Христа" єпископи Москви. Від чого цей "діалог" з контролюваною режимом Церквою "освободити" і з ким, "об'єднає" — покаже може й недалеке вже майбутнє.

Необхідний довідник

Наші громади в З'єднаних Штатах Америки і в Канаді можуть відносно легко та відповідно до потреби приготувати до зустрічі щораз більшої кількості висланих до цих країн совєтських пропангандистів, влаштувавши на швидку руку пікетування також на швидку руку приготувані протестантськими лютючками в англійській мові для англомовної публіки. Проте, в цій акції ділячок об'єктом лежить другий бік справи, в деяких випадках не менш важливий: відповідна інформаційна література для самих відвідувачів, головним чином, як мистецькі ансамблі, більш групи науковців, професіоналістів тощо.

Масою на думці не те, що зараховується до суті "пропангандистичної літератури", але короткі і ретельні інформаційні довідники про наші громади та про їх активність і досягнення в поодиноких ділянках. У багатьох випадках ми б справді мали чим похвалитися і не для хвалби, але для інформації про життя та можливості розвитку поселення у відних країнах, що говорять само за себе.

УКРАЇНІКА В ЗСА

Написав Роман С. Голіат

На превеликий жаль, констатуємо сумний факт, що більша частина англомовного світу вважає Україну складовою частиною Росії, чи СССР, або, краще буде сказати, що Україна надалі є "terra incognita".

Освідомлюючи праця українців, росіянин по всіх континентах вільного світу, що не досягнула бажаної мети. Про причини нашої невдачі поспостарімося згадати в цій статті, зупиняючись головним чином на англомовних публікаціях, які появились в ЗСА.

Коли після Першої світової війни російська білогвардійська еміграція виїхала в широкий світ і від того часу на протязі років віддає свої інтелектуальні сили для еґотично-імперіалістичних цілей, в той самий час наша українська еміграція в порівнянні з російською — чисельно мінімальна, оскільки в Європі, продовжуючи свою культурну працю в новостворених культурних центрах: Відні, Празі й Берліні, не враховуючи столиці Західної України, Львова, який після програвих Визвольних Змагань став П'ємонтим культурного відродження вільної української науки. Наша еміграція могла чистити тільки на власні інтелектуальні сили; тоді як російська діставала неабияку допомогу від живописних по-

Микола Лівницький

Президент Української Народної Республіки в екзилі

ЕКЗИЛЬНІ УРЯДИ

Вейрутська газета "Аль-Ліва" подала відомість, що совєтський міністер закордонних справ Громико, віддаючи недавно арабські країни, зажадав від шефа палестинських арабів Арафата, щоб він "якомога швидше" створив палестинський екзильний уряд. Цей екзильний уряд мав би репрезентувати палестинських арабів на міжнародному форумі і був би, очевидно, підтриманий не тільки різними арабськими державами, але й т. зв. комуністичним блоком, що перебував під гегемонією СССР.

Це вже не вперше, коли Москва послугується у своїй зовнішній політиці, експлуатуючи проти Заходу екзильні уряди народів, які з більшою чи меншою слушністю прагнуть створення своїх незалежних держав, аби захопити владу в якійсь країні з неконституційним устроєм. Коли французькі війська відійшли від альянськими повстанцями і коли — в останній фазі боротьби за майбутнє Алжиру — було нашідуку створено алжирський екзильний уряд, Москва негайно ж його визнала, хоч це й було не на руку тодішнього президента Франції де Голля, який провадив політику "відпущення" з СССР. Те саме було і з екзильним урядом Ет'конгу, що його підтримує Москва проти Саїгоу і проти ЗСА.

Захід у своїй політиці постопає зовсім інакше. Чи то "лояльності" до Москви, чи не вважаючи це за корисне, для своєї політики, — Захід не звертає уваги на існуючі екзильні уряди в країні чи то т. зв. ет'конгу, чи країни, що приховано перебувають у межах СССР, а тим більше не іспірує творення таких урядів. Але це, зрештою, справа самого Заходу, на постапу якого в цій справі ми покищо вплинути не маємо змоги. Може ця постапа колись зміниться, тобто Захід зрозуміє, що екзильні уряди поневолені Москвою нації могли б бути його ефективними союзниками в обороні проти негалавочої експансивно-агресивної політики Москви супроти Заходу.

Але ми, українці, як і інші поневолені народи, повинні в цій справі керуватися нашими власними інтересами, не вважаючи на таку чи іншу кон'юнктуру політичних держав Західного світу. Як же та справа стоїть у нас? Невдамо — в зв'язку з допущенням палестинських арабів в особі Арафата на форум Об'єднаних Націй — на сторінках української преси, а в тому числі і на сторінках "Свободи", появились голоси, що український екзильний уряд повинен б також домагатися допущення його в тій чи іншій формі на форум Об'єднаних Націй та інших міжнародних інституцій. Очевидно, йшлося тут про екзильний уряд Української Народної Республіки, бо, поперше, це єдиний український екзильний уряд, який до цього часу існує на чужині, і, подруге, єдиний уряд має познати легальності, виводячи себе з останньої на українській території реально існуючої української держави — Української Народної Республіки. Уряд цієї держави не скапітулював перед ворожою армією, а в Україні продовжує всеосяг часу ворожої окупації не було вільних і демократичних виборів.

У зв'язку з цим варто пригадати про те, що недавно на сторінках "Свободи" писав у своєму листі до Редакції Голова Представництва ВО УНР в ЗСА п. В. Віллі. Він зазначив, що ще в 1969 році Державний Центр УНР в екзилі звернувся з тогочасним Об'єднаним Націям, відмовляючи т. зв. делегації до ОН "уряду" УССР права репрезентувати в цій установах Україну (бо ж ця делегація — це звичайний підголосок делегації СССР і не репрезентує ні в якій мірі справжніх прагнень українського народу) і домагуючись прийняття до ОН делегації екзильного уряду УНР-Республіки. Звичайно, як зазначив п. В. Віллі, український екзильний уряд, беручи до уваги міжнародну ситуацію, не сподівався постативного поладження своєї ноти, як і наступних нот, та старався у цій справі Керманіах реорту закордонних справ екзильного уряду д-ра В. Федорючука. Але це була свого роду демонстрація, щоб звернути увагу на колоніальний характер сучасної влади в Україні під фірмою Української Радянської Соціалістичної Республіки і поінформувати держави світу про вільні прагнення українців під російсько-совєтською окупацією. В. Віллі констатує, що за нашими домаганнями не стояли ані багатомільйонні арабські шейхи (що підтримували Арафата), ані тим більше блок держав, що входять до ОН і що його очолює СССР. Але — як же на цей крок українського екзильного уряду зарагували українці в діяспорі?

Чужоземна преса, зокрема в Італії та в Західній Німеччині, подана більш чи менші замітки про звернення уряду УНР-Республіки в екзилі до ОН. Але українська суспільність у діяспорі, крім кількох заміток у пресі, що річ, вельми замовчала. Чи цей лемар українського екзильного уряду був підтриманий УНКА, КУК-ом чи іншими центральними українськими організаціями в діяспорі — відповідними зверненнями до ОН? Чи українське громадянство звернуло-

ся до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це тільки підголосок Москви.

В останньому часі — в обличчя жадливих переслідувань українських патріотів на Батьківщині і тої сіпної вулиці, в якій опинилася політика "відпущення" Заходу супроти СССР — лунають все частіше голоси про те, що ми, українці, мусимо мати свою репрезентацію в постації екзильного уряду, і що цю репрезентацію має бути, власне, екзильний уряд УНР-Республіки. Читачі "Свободи" читали передову (редакційну) статтю цього часу, опубліковану 29 січня п. н. "Вимога часу". Але я хочу записати декілька речень з цієї статті. Пишучи про "необхідність одного авторитетного, диспозиційного політичного органу, який міг би і мав би всі права говорити в імені української політичної еміграції без викупу з будь-якого боку", та про "спільну репрезентацію, яка могла б заступати українську вільну справу на такому міжнародному форумі, як Об'єднані Нації та подібні установи". — "Свобода" додає: "Ясно бо, акцію крайових розмірів можуть з успіхом проводити УНКА в Америці чи КУК в Канаді, як центральні репрезентації громадян-виборців українського роду, але також їхня акція була б полегшена і успішна, якщо б можна було відкликнутися, власне, на визнавання і респектовану всіма українцями в діяспорі політичну, скажати б, всесвітню репрезентацію, якою при добрій волі і розумінні всіх, вже завтра міг би стати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі".

Отже — Державний Центр уряду УНР-Республіки в екзилі. Але, розуміється, при тому, що за ними стоїть все, або майже все, українське суспільство в діяспорі. Це ніби речі зрозумілі і до їх повного розуміння мусили б — в інтересах української вільної справи — якнайшвидше громадянство звернулося до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це тільки підголосок Москви.

В останньому часі — в обличчя жадливих переслідувань українських патріотів на Батьківщині і тої сіпної вулиці, в якій опинилася політика "відпущення" Заходу супроти СССР — лунають все частіше голоси про те, що ми, українці, мусимо мати свою репрезентацію в постації екзильного уряду, і що цю репрезентацію має бути, власне, екзильний уряд УНР-Республіки. Читачі "Свободи" читали передову (редакційну) статтю цього часу, опубліковану 29 січня п. н. "Вимога часу". Але я хочу записати декілька речень з цієї статті. Пишучи про "необхідність одного авторитетного, диспозиційного політичного органу, який міг би і мав би всі права говорити в імені української політичної еміграції без викупу з будь-якого боку", та про "спільну репрезентацію, яка могла б заступати українську вільну справу на такому міжнародному форумі, як Об'єднані Нації та подібні установи". — "Свобода" додає: "Ясно бо, акцію крайових розмірів можуть з успіхом проводити УНКА в Америці чи КУК в Канаді, як центральні репрезентації громадян-виборців українського роду, але також їхня акція була б полегшена і успішна, якщо б можна було відкликнутися, власне, на визнавання і респектовану всіма українцями в діяспорі політичну, скажати б, всесвітню репрезентацію, якою при добрій волі і розумінні всіх, вже завтра міг би стати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі".

Отже — Державний Центр уряду УНР-Республіки в екзилі. Але, розуміється, при тому, що за ними стоїть все, або майже все, українське суспільство в діяспорі. Це ніби речі зрозумілі і до їх повного розуміння мусили б — в інтересах української вільної справи — якнайшвидше громадянство звернуло-

ся до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це тільки підголосок Москви.

В останньому часі — в обличчя жадливих переслідувань українських патріотів на Батьківщині і тої сіпної вулиці, в якій опинилася політика "відпущення" Заходу супроти СССР — лунають все частіше голоси про те, що ми, українці, мусимо мати свою репрезентацію в постації екзильного уряду, і що цю репрезентацію має бути, власне, екзильний уряд УНР-Республіки. Читачі "Свободи" читали передову (редакційну) статтю цього часу, опубліковану 29 січня п. н. "Вимога часу". Але я хочу записати декілька речень з цієї статті. Пишучи про "необхідність одного авторитетного, диспозиційного політичного органу, який міг би і мав би всі права говорити в імені української політичної еміграції без викупу з будь-якого боку", та про "спільну репрезентацію, яка могла б заступати українську вільну справу на такому міжнародному форумі, як Об'єднані Нації та подібні установи". — "Свобода" додає: "Ясно бо, акцію крайових розмірів можуть з успіхом проводити УНКА в Америці чи КУК в Канаді, як центральні репрезентації громадян-виборців українського роду, але також їхня акція була б полегшена і успішна, якщо б можна було відкликнутися, власне, на визнавання і респектовану всіма українцями в діяспорі політичну, скажати б, всесвітню репрезентацію, якою при добрій волі і розумінні всіх, вже завтра міг би стати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі".

Отже — Державний Центр уряду УНР-Республіки в екзилі. Але, розуміється, при тому, що за ними стоїть все, або майже все, українське суспільство в діяспорі. Це ніби речі зрозумілі і до їх повного розуміння мусили б — в інтересах української вільної справи — якнайшвидше громадянство звернуло-

ся до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це тільки підголосок Москви.

В останньому часі — в обличчя жадливих переслідувань українських патріотів на Батьківщині і тої сіпної вулиці, в якій опинилася політика "відпущення" Заходу супроти СССР — лунають все частіше голоси про те, що ми, українці, мусимо мати свою репрезентацію в постації екзильного уряду, і що цю репрезентацію має бути, власне, екзильний уряд УНР-Республіки. Читачі "Свободи" читали передову (редакційну) статтю цього часу, опубліковану 29 січня п. н. "Вимога часу". Але я хочу записати декілька речень з цієї статті. Пишучи про "необхідність одного авторитетного, диспозиційного політичного органу, який міг би і мав би всі права говорити в імені української політичної еміграції без викупу з будь-якого боку", та про "спільну репрезентацію, яка могла б заступати українську вільну справу на такому міжнародному форумі, як Об'єднані Нації та подібні установи". — "Свобода" додає: "Ясно бо, акцію крайових розмірів можуть з успіхом проводити УНКА в Америці чи КУК в Канаді, як центральні репрезентації громадян-виборців українського роду, але також їхня акція була б полегшена і успішна, якщо б можна було відкликнутися, власне, на визнавання і респектовану всіма українцями в діяспорі політичну, скажати б, всесвітню репрезентацію, якою при добрій волі і розумінні всіх, вже завтра міг би стати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі".

Отже — Державний Центр уряду УНР-Республіки в екзилі. Але, розуміється, при тому, що за ними стоїть все, або майже все, українське суспільство в діяспорі. Це ніби речі зрозумілі і до їх повного розуміння мусили б — в інтересах української вільної справи — якнайшвидше громадянство звернуло-

ся до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це тільки підголосок Москви.

В останньому часі — в обличчя жадливих переслідувань українських патріотів на Батьківщині і тої сіпної вулиці, в якій опинилася політика "відпущення" Заходу супроти СССР — лунають все частіше голоси про те, що ми, українці, мусимо мати свою репрезентацію в постації екзильного уряду, і що цю репрезентацію має бути, власне, екзильний уряд УНР-Республіки. Читачі "Свободи" читали передову (редакційну) статтю цього часу, опубліковану 29 січня п. н. "Вимога часу". Але я хочу записати декілька речень з цієї статті. Пишучи про "необхідність одного авторитетного, диспозиційного політичного органу, який міг би і мав би всі права говорити в імені української політичної еміграції без викупу з будь-якого боку", та про "спільну репрезентацію, яка могла б заступати українську вільну справу на такому міжнародному форумі, як Об'єднані Нації та подібні установи". — "Свобода" додає: "Ясно бо, акцію крайових розмірів можуть з успіхом проводити УНКА в Америці чи КУК в Канаді, як центральні репрезентації громадян-виборців українського роду, але також їхня акція була б полегшена і успішна, якщо б можна було відкликнутися, власне, на визнавання і респектовану всіма українцями в діяспорі політичну, скажати б, всесвітню репрезентацію, якою при добрій волі і розумінні всіх, вже завтра міг би стати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі".

Отже — Державний Центр уряду УНР-Республіки в екзилі. Але, розуміється, при тому, що за ними стоїть все, або майже все, українське суспільство в діяспорі. Це ніби речі зрозумілі і до їх повного розуміння мусили б — в інтересах української вільної справи — якнайшвидше громадянство звернуло-

ся до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це тільки підголосок Москви.

В останньому часі — в обличчя жадливих переслідувань українських патріотів на Батьківщині і тої сіпної вулиці, в якій опинилася політика "відпущення" Заходу супроти СССР — лунають все частіше голоси про те, що ми, українці, мусимо мати свою репрезентацію в постації екзильного уряду, і що цю репрезентацію має бути, власне, екзильний уряд УНР-Республіки. Читачі "Свободи" читали передову (редакційну) статтю цього часу, опубліковану 29 січня п. н. "Вимога часу". Але я хочу записати декілька речень з цієї статті. Пишучи про "необхідність одного авторитетного, диспозиційного політичного органу, який міг би і мав би всі права говорити в імені української політичної еміграції без викупу з будь-якого боку", та про "спільну репрезентацію, яка могла б заступати українську вільну справу на такому міжнародному форумі, як Об'єднані Нації та подібні установи". — "Свобода" додає: "Ясно бо, акцію крайових розмірів можуть з успіхом проводити УНКА в Америці чи КУК в Канаді, як центральні репрезентації громадян-виборців українського роду, але також їхня акція була б полегшена і успішна, якщо б можна було відкликнутися, власне, на визнавання і респектовану всіма українцями в діяспорі політичну, скажати б, всесвітню репрезентацію, якою при добрій волі і розумінні всіх, вже завтра міг би стати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі".

Отже — Державний Центр уряду УНР-Республіки в екзилі. Але, розуміється, при тому, що за ними стоїть все, або майже все, українське суспільство в діяспорі. Це ніби речі зрозумілі і до їх повного розуміння мусили б — в інтересах української вільної справи — якнайшвидше громадянство звернуло-

ся до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це тільки підголосок Москви.

В останньому часі — в обличчя жадливих переслідувань українських патріотів на Батьківщині і тої сіпної вулиці, в якій опинилася політика "відпущення" Заходу супроти СССР — лунають все частіше голоси про те, що ми, українці, мусимо мати свою репрезентацію в постації екзильного уряду, і що цю репрезентацію має бути, власне, екзильний уряд УНР-Республіки. Читачі "Свободи" читали передову (редакційну) статтю цього часу, опубліковану 29 січня п. н. "Вимога часу". Але я хочу записати декілька речень з цієї статті. Пишучи про "необхідність одного авторитетного, диспозиційного політичного органу, який міг би і мав би всі права говорити в імені української політичної еміграції без викупу з будь-якого боку", та про "спільну репрезентацію, яка могла б заступати українську вільну справу на такому міжнародному форумі, як Об'єднані Нації та подібні установи". — "Свобода" додає: "Ясно бо, акцію крайових розмірів можуть з успіхом проводити УНКА в Америці чи КУК в Канаді, як центральні репрезентації громадян-виборців українського роду, але також їхня акція була б полегшена і успішна, якщо б можна було відкликнутися, власне, на визнавання і респектовану всіма українцями в діяспорі політичну, скажати б, всесвітню репрезентацію, якою при добрій волі і розумінні всіх, вже завтра міг би стати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі".

Отже — Державний Центр уряду УНР-Республіки в екзилі. Але, розуміється, при тому, що за ними стоїть все, або майже все, українське суспільство в діяспорі. Це ніби речі зрозумілі і до їх повного розуміння мусили б — в інтересах української вільної справи — якнайшвидше громадянство звернуло-

ся до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це тільки підголосок Москви.

В останньому часі — в обличчя жадливих переслідувань українських патріотів на Батьківщині і тої сіпної вулиці, в якій опинилася політика "відпущення" Заходу супроти СССР — лунають все частіше голоси про те, що ми, українці, мусимо мати свою репрезентацію в постації екзильного уряду, і що цю репрезентацію має бути, власне, екзильний уряд УНР-Республіки. Читачі "Свободи" читали передову (редакційну) статтю цього часу, опубліковану 29 січня п. н. "Вимога часу". Але я хочу записати декілька речень з цієї статті. Пишучи про "необхідність одного авторитетного, диспозиційного політичного органу, який міг би і мав би всі права говорити в імені української політичної еміграції без викупу з будь-якого боку", та про "спільну репрезентацію, яка могла б заступати українську вільну справу на такому міжнародному форумі, як Об'єднані Нації та подібні установи". — "Свобода" додає: "Ясно бо, акцію крайових розмірів можуть з успіхом проводити УНКА в Америці чи КУК в Канаді, як центральні репрезентації громадян-виборців українського роду, але також їхня акція була б полегшена і успішна, якщо б можна було відкликнутися, власне, на визнавання і респектовану всіма українцями в діяспорі політичну, скажати б, всесвітню репрезентацію, якою при добрій волі і розумінні всіх, вже завтра міг би стати Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі".

Отже — Державний Центр уряду УНР-Республіки в екзилі. Але, розуміється, при тому, що за ними стоїть все, або майже все, українське суспільство в діяспорі. Це ніби речі зрозумілі і до їх повного розуміння мусили б — в інтересах української вільної справи — якнайшвидше громадянство звернуло-

ся до ОН з масовими зверненнями? Чи організації української молоді влаштували демонстрації перед будинком ОН у Нью-Йорку, домагаючись, щоб делегація УССР була замінена делегацією легального українського (хоч і екзильного) уряду? Цього всього не було. Мало того, знайшлися такі пресові органи і такі "фахівці" міжнародної політики, які заявили, що цей крок екзильного уряду УНР-Республіки не йде на користь Україні, бо чим, мовляв, підірвати належання до ОН хоч і не зовсім суверенної, але все-таки "української держави", не здаючи собі справи, що привабливість УССР, цієї колонії Москви, до ОН не тільки не дає жадних користей для України, але й шкодить, уявляючи перед світом, що УССР це

С. Гордишський
МИХАЙЛО РУДИНЦЬКИЙ
1889-1975

Михайло Рудницький

В літературі Західної України довісних років однією з найкращих постатей був нещодавно (1 лютого ц.р.) померлий Михайло Рудницький — письменник, літературний критик і журналіст. Людина незвичайного для Галичини культурного діапазону, вихованець паризької Сорбонни, він вільно володів кількома західноєвропейськими мовами і став стержнем за процесами в літературах французькій, англійській та німецькій, не згадуючи слов'янських. Його культурний універсализм, що вприс на принципах „вільної творчості“ Анрі Бергсона, на його інтуїтивній філософії та на загальному прийняттю, на Заході примати естетизму, як надзвичайного чинника кожного мистецтва, доводив його до частих конфліктів з українською суспільністю, яка в літературі і мистецтві хотіла бачити моменти більш утилітарні, передусім пропагування своїх політичних, суспільних та релігійних ідей. Це доводило деяких з критиків до того, що вони закидали М. Рудницькому „бездіяльність“ і „безпринципність“ поглядів. Свої погляди на літературу виклав він у двох основних працях — „Між ідеєю і формою“ та „Від Мирного до Хвилювального“. У своїх характеристиках М. Рудницький намагався передусім з'ясувати те, наскільки давний письменник на тлі свого часу і свого оточення вміє чи намагається зберегти свою індивідуальність, а зокрема, яке було його відношення до провідних духовних ідей та стилів літератури світової.

Тонкий естетизм та інтелектуальність спрямування писань М. Рудницького залишали важкий вплив на більшості читачів у Львові. Він не тільки диктував і очолював перекладацькі групи, а й сам перекладав твори про розстріл нацистами групи польських інтелектуалів у Львові, між ними його приятеля Тадеуша Бод-Желеського, одного з провідних тоді польських письменників. Оборонитися проти такої жорстокої не було можливості, бо на правді режисери найменше залежали, чи ж у тому самому часі совєтські „літературознавці“ не відшукали одного старого більшовиків „кожен за себе“.

НА АНГЛОМОВНЕ ВИДАННЯ ДВОЯЗИЧНОЇ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ РУДИНЦЬКОГО
журтував
п. СТЕПАН МОКРИЙ, Вінніпег, Канада — другу частину 100.00 доларів до декларованої суми 1.000.00 доларів, за що складаємо цю подяку.
Пожерти на ту ціль просимо слати на адресу: Shevchenko Scientific Society, Inc. 302-304 West 13th Street, New York, N.Y. 10014 з заміткою на чеку: „на англomовне видання Історії України-Руси Михайла Рудницького“. Всі пожертви „текст екземптів“ просимо відіслати їм від Вашого дохилового податку.

Є НАГОДА ВІДКРИТИ НЕГАЙНО ДІМ УКРАЇНСЬКОГО ПЕНСІОНЕРА
(SENIOR CITIZEN'S DOMICILIARY)
В МЕТРОПОЛІТАЛЬНОМУ НЬЮ ЙОРКУ

- Ультрат-модерний, новозбудований, люксовий будинок. Один блок до підземки, бібліотеки, океан і променади.
- Кімнати особисто обігрівані і холодені. Повна обслуга, харч, прання, опіка. Товариські культурні вечори, відвідини музеїв, імпрев.
- Передумови: супружжя або пенсіонер мусить бути на пенсії Social Security або непрацездатний (disability). Не може бути обложено хворий.
- Кошт: Ваш пенсійний чек мінусе дол. 30.00, які Ви отримуєте на дрібні витрати. Всю решту оплачує держава.
- Здоровають можуть бути затримані там же за винагородою.
- Освоєння дому пенсіонера взаємозалежність від кількості зголомашень.
- Зголомашення слати з усіх степів ЗСА на адресу: MARIAN KOTS c/o SELF RELIANCE 558 Summit Avenue, Jersey City, N.J. 07306
- Це зголомашення не є зобов'язуючим.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Федеральної Кредитової Кооперативи „САМОПОМІЧ“ в Джерзі Сіті, Н. Дж.
— відбудуться —
в неділю 23-го лютого 1975 року
в малій залі УНДому
при 90-92 Fleet Street, JERSEY CITY, N.J.
ПОЧАТОК о год. 3-й ПО ПОЛІ.
ДИРЕКЦІЯ КРЕДИТІВКИ

Франка, якому вже спаралізований поет перед самою смертю мав „подиктувати“ незграбну поему проти Папи і Ватикану, а той у родовж чверть століття нічого не забув і все докладно списав? Тут Рудницький не усеї консеквенції того, що свочасно не покинув Львова, а залишився в ньому, хоч уся його родина, включно з старою матір'ю, дружиною і дочкою це зробила.

Пригадуюсь мені, як у травні 1944 р. приїхав я з Львівщини на кілька днів до Львова забрати кілька своїх картин та рукописів. В Оперному театрі застав я М. Рудницького і ми пішли до нього додому, біля політехніки. Він мені тоді говорив, що покинув думку кудись виїжджати, почуватися хворий та на гострій дієті, ніякої подорожі у набитих людьми товарних вагонах він не вижджить. — „І як я це залишу?“ — казав, показуючи рукою на заповнені книжками полиці і стіли, на картини наших мистців на стінах. Розповідав, що після розстрілу німцями польських письменників і професорів, яких майже всіх добре знав особисто, він сам став дуже обережний, нікуди з своїми писаннями не їхав і обмежував до міста редактора-консультанта при львівському театрі та до перекладацької шкільної „Гамлети“, якого в той воєнний час львівський театр уперше вивів на українську сцену. Сподівався, що завдяки цій своїй незанятості він зможе якось вилізти з університету в нових умовах, зрештою, казав, хотів з українців мусити залишитися.

Між ідеєю і формою та „Від Мирного до Хвилювального“. У своїх характеристиках М. Рудницький намагався передусім з'ясувати те, наскільки давний письменник на тлі свого часу і свого оточення вміє чи намагається зберегти свою індивідуальність, а зокрема, яке було його відношення до провідних духовних ідей та стилів літератури світової.

Тонкий естетизм та інтелектуальність спрямування писань М. Рудницького залишали важкий вплив на більшості читачів у Львові. Він не тільки диктував і очолював перекладацькі групи, а й сам перекладав твори про розстріл нацистами групи польських інтелектуалів у Львові, між ними його приятеля Тадеуша Бод-Желеського, одного з провідних тоді польських письменників. Оборонитися проти такої жорстокої не було можливості, бо на правді режисери найменше залежали, чи ж у тому самому часі совєтські „літературознавці“ не відшукали одного старого більшовиків „кожен за себе“.

НА АНГЛОМОВНЕ ВИДАННЯ ДВОЯЗИЧНОЇ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ РУДИНЦЬКОГО
журтував
п. СТЕПАН МОКРИЙ, Вінніпег, Канада — другу частину 100.00 доларів до декларованої суми 1.000.00 доларів, за що складаємо цю подяку.
Пожерти на ту ціль просимо слати на адресу: Shevchenko Scientific Society, Inc. 302-304 West 13th Street, New York, N.Y. 10014 з заміткою на чеку: „на англomовне видання Історії України-Руси Михайла Рудницького“. Всі пожертви „текст екземптів“ просимо відіслати їм від Вашого дохилового податку.

Є НАГОДА ВІДКРИТИ НЕГАЙНО ДІМ УКРАЇНСЬКОГО ПЕНСІОНЕРА
(SENIOR CITIZEN'S DOMICILIARY)
В МЕТРОПОЛІТАЛЬНОМУ НЬЮ ЙОРКУ

- Ультрат-модерний, новозбудований, люксовий будинок. Один блок до підземки, бібліотеки, океан і променади.
- Кімнати особисто обігрівані і холодені. Повна обслуга, харч, прання, опіка. Товариські культурні вечори, відвідини музеїв, імпрев.
- Передумови: супружжя або пенсіонер мусить бути на пенсії Social Security або непрацездатний (disability). Не може бути обложено хворий.
- Кошт: Ваш пенсійний чек мінусе дол. 30.00, які Ви отримуєте на дрібні витрати. Всю решту оплачує держава.
- Здоровають можуть бути затримані там же за винагородою.
- Освоєння дому пенсіонера взаємозалежність від кількості зголомашень.
- Зголомашення слати з усіх степів ЗСА на адресу: MARIAN KOTS c/o SELF RELIANCE 558 Summit Avenue, Jersey City, N.J. 07306
- Це зголомашення не є зобов'язуючим.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Федеральної Кредитової Кооперативи „САМОПОМІЧ“ в Джерзі Сіті, Н. Дж.
— відбудуться —
в неділю 23-го лютого 1975 року
в малій залі УНДому
при 90-92 Fleet Street, JERSEY CITY, N.J.
ПОЧАТОК о год. 3-й ПО ПОЛІ.
ДИРЕКЦІЯ КРЕДИТІВКИ

Президент Ніксон не мав права „заморожувати“ 9-бillionів

Вашингтон. — Найвищий Суд США у вівторок, 18 лютого, рішив, що колишній президент Річард Ніксон не мав права „заморожувати“, тобто, не видавати 9-бillionів доларів, схвалених Конгресом на збереження чистої води. Найвищий Суд базував своє рішення на тому, що закон, який встановлює програму очищення води, не надавав президенту Ніксону повноважень „заморожувати“ ці фонди. Таким чином, 5-бillionів доларів із загальної суми 9-ох billionів тепер можуть бути видані, бо президент Форд ще в кінці січня „розморозив“ 4-бillionів із того фонду. Але коментатори вказують, що не відомо коли ці 5-бillionів можуть бути ужиті.

бл. п. проф. д-р ТАРАС ПІДВЕРБЕЦЬКИЙ

Залишив у глибокому смутку: друкаря, Анну з дому Лейка, двоє дітей — Левка — 9-й Квітня 5 років та старших батьків — Василя і Марію Підвербецьких з Бурингтона, для яких він, як єдиний син, був надією на одику на старі літа.

Бл. п. Тарас народився 21-го червня 1927 р. в селі Поточині, Городоцького повіту, в Західній Україні. До Канади приїхав у 1967-му році 10-тирічним хлопцем з матір'ю до батька, який приїхав сюди раніше і жнив у містечку Дервент у провінції Альберта. У тому самому році переїхав з батьками до міста Садбурі, в провінції Антаріо.

Починаючи науку розпочав Поточині, де в українській школі в Поточині в Україні, а приїхав до Канади, продовжував її в канадських і американських школах. Закінчив початкову англійську школу в Садбурі з добрим успіхом, вступив до чотиритижневої Технічної Школи і закінчив її з найвищим відзначенням, одержавши стипендію на 50 дол. річно. У Кінгстоні, Онг, закінчив Кінгстонський університет ступінем АБС Атене, Онг, ЗСА, на Онгстонському одержав ступінь Магістер оф Сценс. Відтак вступив на Університет Ватерлоу в Ларамі, ступінь Бачелора. Тут підготувався до докторату, працюючи в університетській хімічній лабораторії, одержав стипендію 2.000 дол., викладав наукову працю в 18-серії 1961 р. одержав докторат з хемії.

Здобувачи фахові знання в англійських школах, Поточині підготувався також до праці на полі українського громадянського життя, для того в роках 1944-46 студіював на Вищих Освітніх Курсах при організації УНЮ в Вінніпезі під керівництвом д-ра П. Мандека. Курси закінчив з відзнакою з українських мов і літератури.

Фахову працю розпочав Поточині ще будучи студентом університету. У стейті Алабама викладав хемію для початкувчих студентів, в Алабамі, стейті Міссісіпі, викладав як асистент професора на університеті Адріана Каледжі, Переванні з розвідних причин наїхав до Канади, став працювати в Альбоні Каледжі у С'єт Маріє, Онг. У 1970 році переноситься до міста С'єт Кетеріє, Онг, одержав працю у Каледжі і працює до останнього триміня цього року.

Починаючи сл. п. проф. д-р Тарас Підвербецький був тихий, заїждий вчеле, бадьорий і неспівний, надзвичайно працьовитий і обов'язковий. Всі його діяльність й діяльність для учнів у школі була працьовитою, привабливою. Як було треба, помічав їх і в школі, і в домашній у школі, а не тільки в школі, а й в домашній. Приїхав до Канади, Тарас Підвербецький. Будучи ще студентом університету, одержав у 27 червня 1968 р. з Альбони, до якого наїхав Лейка із С'єт Кетеріє, Онг, до якого Лейка і почувався щастям у родинному житті.

Починаючи брал активну участь у суспільному і громадянському житті — загально канадському і українському. Був членом Товариства Хеміка Канади і членом Товариства Хеміка Америки, наїхав до спортивних і музичних товариств англійських і українських. Будучи студентом Кінгстонського університету у Кінгстоні, Онг, зорганізував хор при організації КЗК і виступав в ньому хором на концерті у 135-річчя народни Тараса Шевченка. Як його батьки, Василь і Марія Підвербецькі, був активним членом УНЮ. Був президентом Федерації Українських Професіоналів і Бізнесменів. Задумував заснувати приют для старших віком українських громадян.

Громадянство С'єт Кетеріє одержав характер і працю Поточині і наїхав щастям, казав масово, учить у похоровах. Взяли участь і свої і чужі. Прибули приятелі і знайомі з околиці і далекі місцевості, як Гамільтон, Бурлінгтон, Торонто, Садбурі, Вінніпег, Бері, Вранфелд, Сарнія, Нюгта-Фалс, Торонто. Похоронні адміністрації — Панахиди почалися 27 жовтня. Похорон Панахиду правив о. д-р Микола Комар, парох католицької церкви св. Киріла і Методія в присутності о. Логенюка, пароха православної церкви св. Юрія. Другу Панахиду дав о. д-р Комар. Співав хор православної церкви. У самий день похорону, 29 жовтня, о. д-р Комар відправив останню Панахиду у похоронному заведенні Г. О. Дарт енд Сал при участі о. Логенюка в присутності близької і далекій родині. Домовину виносилли приятелі Поточині, Переванні і до церкви св. Киріла і Методія. Садбурі Боже правди о. д-р Комар в присутності о. Логенюка. Народу було так багато, що церква не могла всіх змити. Отець д-р Комар виголосив прекрасну промову, у якій згадав про життєвий шлях Поточині, про його дія і заслуги і зложив родині приєднання співчуття. З церкви перенесли домовину на паніатор Вікторія Ламі. Працьовиту промову над могилою виголосив одеський член Тома Гуменюк.

Після похорону відбувся помпальний обід-триня в Українському Національному Домі. Господарів триня був Микола Підвербецький. Триня розпочав молитвою о. д-р Комар, закінчив молитвою о. Логенюка. Після перекресу промовили: Михайло Шапик від УНЮ і Б.О. і адвокат Богдан Дольний від інших організацій. Притеті і знайомі складали співчуття дружині і батькам Поточині. Від родині дякували усі: дружина Поточині Анна і батько Василь.

На закінч Олексій Якович зібрав на українську пресу 165.10 дол. На „Невмучий Вінок“ СКЗУ шлюкуло 387.00 дол.

ПОДЯКА
Торем приїбті складомо найкращішу подяку Вебм, хто взяв участь у похоронах нашого Найдорожнього Мухи, Батька, дрибніх Діточок і сдибного Ося старих Батьків — наїхав на опору в старості літ. Дякуємо отця д-ру Миколі Комару і о. Логенюку за похоронні адміністрації на Панахиди, у церкві і на паніаторі. Дякуємо церковному хорі, правдолюбній церкві і дітям за жалібно співні. Дякуємо якому директорові Каледжі, університетському збору а учням, які взяли участь у похоронах. Дякуємо приятелям Поточині, які несли труну, дякуємо приятелю дружини і батьків, які виносилли свої співчуття і потішали в горю серце, чи на північ. Дякуємо усім, хто приїхав до монументу живим цвітям, або зложив жертву на „Невмучий Вінок“ СКЗУ, на Садбурі Боже правди та на пресу. Особливо дякуємо усім приятелям, які не жалували труду й прибули з далекими і далекими місцевостями на похороні. Дякуємо представникам організацій, ВШ, Панахиди з ОУК за їх поміч і турботу, дякуємо одеським членам, приятелям і знайомим — усім, хто в який-небудь спосіб віддав нашою Найдорожньому Поточині останню притетку.

Хай Господь милосердний виблагородить Вас усіх за все добре, а Поточині подякує вірний спосіб.

Залишити квітін на могили
бл. п. м'гра Михайла Німцева
складаємо 100.00 доларів на Фонд Українських Студій при Гарвардському Університеті.
ІРИНА І ПАВЛО ДЖУЛЬ колишні учні Поточині

Залишити квітін на свіжій могили
бл. п. проф. ІВАНА КРИНІШЬКОГО
складаємо 10.00 доларів на „Церкву в Поточині“
Родина Поточині висловлює наше щире співчуття.
А. І. М. СВЯРИЧЕВСЬКИЙ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТІ
бл. п. ГРИГОРІЯ ЛЕСИКА
буде відправлена
ЗАУПОКИНА СЛУЖБА БОЖА
З ПАНАХИДОЮ
в суботу, 22-го лютого 1975 року
о год. 9-й ранку
в УКРАЇНСЬКО-КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ
в Н'ю Брансвіку, Н. Дж.
До участі сердечно запрошуємо
Приятелів і Знайомих.
Двоюрідний брат ДАМ'ЯН ГЕЧА з Родиною

Залишити квітін на свіжій могили
нашої Дорогої і Незабутньої
бл. п. Ірини Долгої
на розбудову Української Мисійної Церкви в Аргентині
складають:

Ольга КЛИМЕНКО	\$10.00
Любомир КЛИМЕНКО	10.00
Ірина і Петро ПИШКА	10.00
Евгенія і Андрій РАТИЧ	10.00
Михайло МОСЮК	7.00
Разом	\$47.00

Залишити квітін на свіжій могили
нашої Дорогої і Незабутньої ТЕТІ
бл. п. Ярославів з Роздубинських
Цегельської
40.00 доларів
на розбудову Української Мисійної Церкви в Аргентині
складають
АНДРЕЙ І ЄВГЕНІЯ РАТИЧ

св. п. Ред. ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ
40.00 доларів
на розбудову Української Мисійної Церкви в Аргентині
складають
ВІКТОРІЯ ПОМУ ПАМ'ЯТІ

Залишити квітін на свіжій могили
нашої Дорогої і Незабутньої ТЕТІ
св. п. Ред. ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ
40.00 доларів
на розбудову Української Мисійної Церкви в Аргентині
складають
ВІКТОРІЯ ПОМУ ПАМ'ЯТІ

Залишити квітін на свіжій могили
нашої Дорогої і Незабутньої ТЕТІ
св. п. Ред. ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ
40.00 доларів
на розбудову Української Мисійної Церкви в Аргентині
складають
ВІКТОРІЯ ПОМУ ПАМ'ЯТІ

Залишити квітін на свіжій могили
нашої Дорогої і Незабутньої ТЕТІ
св. п. Ред. ПЕТРО САГАЙДАЧНИЙ
40.00 доларів
на розбудову Української Мисійної Церкви в Аргентині
складають
ВІКТОРІЯ ПОМУ ПАМ'ЯТІ

ЕКЗИЛЬНІ УРЯДИ

(Закінчення зі стор. 2-01)

швидко прийти прийнятні 90 відсотків українців у діспорі.

Проте, при цьому не можна допустити заяв в останньому числі підпільного журналу „Український Вісник“, який ще підстає закордон. Цей підпільний орган твердить, що делегація т. зв. УССР в ОН не є справжнім представництвом волі українського народу і що „до проведення вищегаданого (справжнього — прим. мов.) зборів на Україні надати право представляти інтереси українського народу в ОН Світовому Конгресу Вільних Українців“. Воля українців на Ватикані (позначаючи те, що вона не є підтверджена загальними виборами, але, проте, підтримана волею активних борців за визволення України) повинна бути дана законом. Що можна і треба вжити з цього? „Українському Віснику“? Поверне те, що делегація т. зв. УССР не має права репрезентувати Україну. Отже, уряд УНРеспубліки в екзилі мав рацію, коли твердив це саме. Друге, що репрезентувати Україну в сучасну пору на терені ОН і взагалі на чужині має право Світовий Конгрес Вільних Українців.

Ані ж, як президент УНРеспубліки в екзилі, ані органи Державного Центру, напевно не будуть сперечатися, хто з нас: Державний Центр чи СКВУ, має право репрезентувати прагнення українців на Ватикані. І якщо СКВУ має право на форумі ОН чи деінде здобуде, то я був би першим, який би де прийняв. Во не сумніваюся, що СКВУ репрезентував би українську визвольну справу, виходячи з неопитних самостійницьких позицій. Але... і тут хочу пригадати цитовані слова із загальної статті в „Свободі“, що УК-

В Нью-Йорку відбулася доповідь про дві Німеччини в польській закордонній політиці

Нью-Йорк (Петро Гой). — 14-го лютого тут у Польському Науковому Інституті Америки професор міжнародного права Ягеллонського університету д-р Гайн Рісак доповідав на тему польської закордонної політики в відношенні до двох Німеччин. Проф. Рісак є рівнож директором літнього семестру польської культури й історії в Ягеллонському університеті, доцентом міністерства закордонних справ, місці до ОН та автором багатьох статей і праць в ділянці міжнародних відносин і права.

У формі не так лекції, а радше — як зазначив презент — „думання в голос“ проф. Рісак з'ясував цілу складність польсько-німецьких відносин на протязі останніх десятиліть. Основною дилемою сучасної польської закордонної політики супроти західного сусіда є задержати статус двох Німеччин, та одночасно змінити настанову та пошування до всіх сусідів. Не припиняючи, а суше зіставлення дійсності є і мусить бути базою польської закордонної політики, — твердив доповідач.

Польща як держава постанала 18-го року до певної міри з ласки західних держав. Версальським договором визначено відношення Польщі до національних меншин. Договором 1932 р. із Союзом Союзом та 1936 р. з Німеччиною були зумовлені вимоги адекватної балісії в Східній і Центральній Європі. В часі німецької окупації коло мільйона поляків боролось проти гітлеризму під патронатом Лондонського або Люблінського урядів. Далі доповідач подав страшний картину національних втрат в часі окупації. На кожну тисячу населення загинуло 222-ох, а крім того понад сорок процентів зруйновано національних діб.

У висліді Потсдамської Конференції переусуно кордони Польщі із Сходу на Захід. Сорок п'ять процентів території довоєнної Польщі відійшло до Литви, Вілорусії й України. Вісімнадцять процентів території покореної Німеччини прийшло до Польщі. Заданням нового режиму було закріпити кордони на Одрі і на тому відтинку була співпраця Лондонського уряду. Роль Союзного Союзу в Потсдамській Конференції була важливою, якщо мова про переселення границь. Реальна дійсність, а не мрії заставили Польщу знайти місце для переселених та закріпити ці терени за собою. Автор стверджує, що східні терени колишньої Польщі тільки по містах були заселені польським населенням, а села були українські, білоруські чи литовські. Подібна ситуація була на Шлезьку, де міста і адміні-

страції були німецькі, а села польські. Відчуття реальності та подібності ситуації на східних і західних теренах дає у висліді зміну населення.

В 1950 р. Східна Німеччина назвала західні кордони. Це був важливий крок вперед у польській закордонній політиці. Невизнання цих кордонів Заходом, часті дискусії чи заяви державних мужів, приводили до панічної втечі поселенців із німецьких теренів.

Радянський проєкт поділів німців на два табори. Проте, чи не найбільше школиху польську громадськість лист польського Єпископату до німецького в 1965 р. з проєктом пропонування взаємних провин. Хоч лист негативно був прийнятий урядом, він у висліді дав початок до прямих переговорів між Гомулкою і Західною Німеччиною. Це і довело до підпису договору в Варшаві та визнання ним західних кордонів. Вундстат Західної Німеччини два роки пізніше ратифікував договір, але із додатком, що цей договір не буде зобов'язувати колишнього об'єднану Німеччину. Цим додатком поважно надібрено осяги польської закордонної політики, поставлено її в клопотно положення, що одночасно посилює далекобідні заходи в напрямі зближення із Східною Німеччиною з Польщею. Це справа життя і смерті 10 мільйонів польського населення, вже народженого на тих землях, — твердив презент. Вони іншої країни не знають і чуються автохтонами.

Польсько-німецькі добросусідські відносини і співпраця є на даний час, твердив доповідач. Він вірить, що така відстає амітні лексикологічне заставлення двох народів, тобто змінивши народну пословицю: „як свят-святим нісиди німці не бил польським братем“.

Польська закордонна політика виходить із заложення, що національне почування в німців до єдності дуже слабе. Чейже до 1870-тих років Німеччина була поділена на цілий ряд державок, — тому йде поспіш не старання, щоб „перевиховати“ східні німці і закріпити в повному розумінні того слова даї німецькі держави з ознаками всіх національних атрибутів.

Між Східною Німеччиною і Польщею майже знесено границю. Без зайвих паспортів і перепусок є віде туристка. Спільно розбудовується портове місто Щецин, як існує також ряд спільних капітуловкладів в розбудову індустрії.

Дискусія над доповіддю була цікава, подекуди гостра. Зводилась до порушень питань, переселення кордонів, відшкодування та інше.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

В МАЛІН СЕМНАРІ В СТЕМФОРДІ ВІДБУДЬСЯ УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ

Стемфорд, Конн. — 3 Стемфорду інформують, що в неділю, 2-го березня ц.р. студенти Малої Семінарії св. Василія влаштували там Український День, програму якого в основному буде присвячена вшануванню українських матерей. В програмі свята передбачено: 10:30 Архирейська Служба Вона, яку відправити Владика Йосифа Шимонюк; год. 12 спільний обід в залі Малої Семінарії, а о год. 1-й по полудні 7 семінаристів (Михайло Лостин, Василь Ложницький, Михайло Ріс, Давид Ковальський, Михайло Михайлов, Стефан Крїжак, Юрій Ленчик) виконують опрацювані ними доповіді на різні теми. Свято відкрив о. ректор Лев Мошар, а коротке слово виступив Владика Йосиф. Жюрі в складі: о. монсінґр Василь Федаш (Йокерс), інж. Аполіній Осадца (Нью-Йорк) і д-р Іван Фіас (Нью-Йорк) проголосили офіційно іменем найкращих промовців, яким Владика Йосиф вручить нагороду. Керівником програми буде проф. Роман Романішин.

ДОПОВІДЬ ІНЖ. МИХАЙЛА КОРЧІНСЬКОГО В НЬЮ-ЙорКУ

Нью-Йорк. — Товариство Українських Інженерів Америки — Метрополітальний Відділ в Нью-Йорку інформують, що в суботу, 22-го лютого 1975 р. тут у приміщеннях Українського Інституту Америки — 2 Схід 78-та вулиця о год. 7-й вечора відбудеться доповідь інж. Михайла Корчинського на тему: „Розвиток тенденції сталійної індустрії у світі і в Україні“.

Модератором вечора буде інж. Тарас Гришак. Інж. М. Корчинський є тепер керівником відділу досліджень у Фірмі Юніон Корбайт; він є також головою Відділу ТУ-ІА у Пітсбургу, Па. Після доповіді відбудеться товариська вечірка.

НАУКОВЕ ЗАСІДАННЯ СЕКЦІЇ УВАН

Нью-Йорк. — Внеділю, 23 лютого ц.р. відбудеться тут о год. 3-й по полудні в будинку Академії (206 Вест 100 вулиця) наукове засідання літературознавчої секції Академії. Доповідь на тему: „Питання двомовності Миколи Гоголя“ виступить д-р Василь Гринько, а вступне слово скаже проф. Григорій Костюк.

ПРОЄКТ „ВІВЧЕННЯ СЛОВ'ЯНСЬКИХ КУЛЬТУР

Київ. — Тут відбулося, згідно з повідомленням „Радянської України“ з 12 лютого, чергове засідання Комітету в справі реалізації проєкту ЮНЕСКО „Вивчення слов'янських культур“. На засіданні доповідав голова Комітету професор Г. Д. Верес про „участ вчених Української РСР у роботі міжнародної конференції: Слов'янські культури в епоху формування і розвитку слов'янських націй XVIII-XIX століття“. Крім того, розглянуто питання про підготовку до наступних міжнародних конференцій з цього ж проєкту, а також „про завершення роботи над українським розділом альбому „Слов'янська дерев'яна архітектура та скульптура“, який готується до видання ЮНЕСКО“.

ЧЕРГОВА КНИЖКА ГАННИ ЧЕРНЬ

Вінніпег, Канада. — Минулого року тут у В-ші Золотого Хреста появилася ще одна 310-сторінкова книжка письменниці Ганни Черн: „Хитра макітра“ — збірка гуморесок. Обкладинка — роботи М. Михалева. У гуморесках скоплені фразетики з побуту та перебування української еміграції в Америці.

Гуртові ціни обнижалися другий місяць під ряд

Вашингтон. — Департамент праці повідомив, що протягом січня ц.р. гуртові ціни обнижалися на три десяті одного відсотка, що є відрадім явищем, бо в грудні минулого року гуртові ціни також децю ввали. Речники Департаменту праці твердять, що двомісячне обниження в гуртових цінах вказує, що інфляція в країні сповільнюється після того, як протягом 1973-го і 1974-го років гуртові ціни кожного місяця зростали на пересічних 1.5 відсотка. Хоча протягом минулих двох місяців гуртові ціни обнижалися, то споживачі відразу не відчують різниці в роздрібних цінах по крамницях, бо роздрібні ціни почнуть відраділюватися, що зміну щойно за кілька місяців. Але Департамент праці повідомив, що хоча поліпшується ситуація на протифляційному фронті, то економічна рецесія і зв'язане з нею збільшення в кількості безробітних продовжують поширюватися.

Вистава Григорія Крука в Клівленді

Горбаті бабці, гучні тапчористи, високий, стрункий персонаж стрічають нас на виставці Григорія Крука в Клівленді. Огайо. Влаштувана школою мистецтва Купера, виставка представляє понад 25 скульптур з бронзи, разом з рисунками або підготовчими шматками фігур, які остаточно були виконані в тривимірній формі.

Творчість мистця Григорія Крука характеристична його чутливістю до працьовитого селянина, котрого він зображає. Широко і правдиво представив він трудівника у хвилях відпочинку. У творі „Селянин відпочиває“, фізично зморена від тяжкої праці й схилена, горбата фігура спирається на палицю яка її підтримує. „Жінка, що воду несе“, стоїть боса сперши руки над коромислом.

Селянська скромність відраділюється у простих, елементарних формах. Скульптор не оздоблює бронзу непотрібними подробицями і тим звертає увагу на суть тематичної. Масові куті, пухлякі, тілісти форми вказують на притаманні цім будови селянина. „Стара бабуня“, це твір масової фігури котра фронтально дивиться на глядача. Одягнена в довгому плащі, грубих чоботах і в хустці, вона спокійно глядить на нас. Селяни зображені в скульптурах Крука, це люди сильних характерів. Горбатий „Захаристий“, зодягнений в довгому жупані, стоїть схилений, тримаючи перед собою кадильо. Його постава і риси в лиці говорять про пережиті роки, про його відданість праці і обов'язку. Стиль Крука в цих творах нагадує творчість німецького експрессионіста, Ернста Барлаха, який у гладких формах бронзи виконував селянські сюжети.

Силуети інших фігур Крука, немов звірячі. „Жебрак“, спустившись на коліна, просить глядача „благальними очима“. Годі пізнати, що зморожене, благоухає лише мале життя до людини, а не до холодного моря. „Немильниця“ низько припала до землі на ногах і руках, та з невиспущеною, звірячою силою виминає плідку.

Інша тематика скульптур, це спостереження за людським тілом в русі. В цьому аспекті, виступають тапчористи скульптора. Мистець надає бронзі більш складні риси у протилежності до плоских верхів вищегаданих скульптур. У творі „Тапчористи“, мистець присвячує більше уваги структурі одягу і складкам матеріалу. Таким способом, скульптор успішно надає творів ритм танцювального руху. Ряд тапчористів представляє ще іншу перспективу Крука. Вони нагадують глядачів французького скульптора і маляра, Едгара Дега, який залишив за собою чималий вибір балерин у різних позах. На виставці також можна

Миротислава Мудрак

ПОТРЕБНО ПРОДАВАТИ до м'ясарської скелети ПОМ'ЯСНИХ до варту. Голосиста: Курчовник і Сін 124 1-ша Авеню Нью-Йорк, Н. Я.

MISCELLANEOUS

MODERN PHARMACY, INC. 6055 N. 5th St. (at Spencer St.) Olney — Philadelphia, Pa. (215) LI 9-2141, LI 9-2412. Зникає ліків на рецепти для старших громадян — 60 р. і більше. Подіємо 10% знижки в додатку до наших подорожних книжок та рецепти. Допоможіть нам, щоб допомогти Вам. Нам потрібні — ми дякуємо про Вас!

ДО ВІНАНЬ

6 кім. апарта.

в 2-род. домі, 1-й поверх, кімнати від стіни до стіни у всіх кімнатах. (212) AX 7-5043

FUNERAL DIRECTORS

LYTWYN & LYTWYN UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS AIR CONDITIONED Обслуга ЦИРА і ЧЕОНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. 801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

ПЕТРО ЯРЕМА

УКР. ПОГРЕБНИК Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА Peter Jarema 129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. ORegon 4-2568

УКРАЇНСЬКА (ВІСНИК) ВІСНІ НАШІ ІНТЕРЕСИ РІДНОЇ МОВИ, МОЛІВТА В ПІСНІ ПОПІЛІТЬ ПІ ТУДІ.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДПІВ УНІОЗУ у ФІЛАДЕЛФІЇ, Па. повідомляє очим, що

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ФІЛАДЕЛФІЙСЬКОЇ ОКРУГНОЇ УНІОЗУ

в неділю, 2-го березня 1975 р. в залі Дому УНІОЗУ

при 5004 Н. Олд Йорк Рд., Філадельфія, Па. Початок о год. 2-й по пол.

НА ПОРЯДКУ ДНІ НАРАД: 1. Відкриття. 2. Вибір Президії. 3. Вибір Номінаційної Комісії. 4. Відчитання протоколу з попередніх загальних зборів. 5. Заяви до прочитаного протоколу і його прийняття. 6. Звіт членів Управління: голови, секретаря і касира. 7. Звіт Контрольної Комісії. 8. Дискусія над звітами. 9. Удільнені абсолютної управи. 10. Доповідь ГОСНИЦА ЛІСКОГОРА. 11. Вибір Управління і Контрольної Комісії на рік 1975. 12. Внесення і побирання. 13. Закриття зборів. До участі в зборах зобов'язані: президент, секретарі, касир, конвенційні делегати наступних Відділів УНІОЗУ: 10, 32, 45, 62, 83, 105, 116, 128, 153, 154, 165, 163, 173, 216, 231, 237, 239, 245, 247, 248, 261, 268, 321, 324, 331, 339, 347, 352, 362, 375, 378, 383, 388, 397, 422, 424, 430, 479.

У зборах візьмуть участь наступні Голови Урядових УНІОЗУ:

ГОСНИЦА ЛІСКОГОРА: головний передсідник Д-р БОГДАН ГНАТЮК, головний контролер Д-р ІВАН СКАЛІЧУК, головний контролер ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ, головний радник По зборах відбудеться

СПІЛЬНА ПЕРЕКУСКА

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ: Д-р Володимир Галан — потесний голова Іван Осип Бакай — потесний голова Степан Гавриш — голова Іван Давидівський — секретар Мгр Іван Скошчяк — голова Конт. Комісії

• ДЕ КУПИТИ ПОДАРИ НА УКРАЇНУ? • ДЕ С ВІДПОВІДНИХ ТОВАРИВ? • ДЕ С НАЙКРАЩАЯ ЖІНКА? • ДЕ С ПРИГОТОВЛЕНІ ЦІНИ? • ДЕ С ФАХОВА І СОЦІАЛНА ОБСЛУГА?

В Українській Крамниці BELTO SPORTSWEAR CO. Roman Iwanyskyj 136 First Avenue, New York, N.Y. 10009 Tel.: 228-2266

ДЕЯКІ ТОВАРИ НА ВИПРОДАЖ ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ ЗАКІНЧУЮТЬ!

Мас на складі: хустки і шалі різного роду і розмірів; светери: жіночі, мужські і дитячі; блузони різного роду; італійські дошовки в різних кольорах; СВЕТЕРИ З УКРАЇНСЬКИМ ВЗОРОМ — ЧЕРВОНО-ЧОРНИЙ ДИ ЖІНОК І ДІВЧАТ; чепчик і майонетні куртки; каші йшовтовані з Еспанії і Польщі; штани Д.М.І.; тапачки і юти; різні сорти обрусів, доріжок і серветок; друкований матеріал на подарунки і драпери.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР КЕРАМІКИ!!!

Сайт до свого!!! „Моє своє“

УКА ЗАСУДЖУЄ...

(Закінчення зі стор. 1-01)

ня Української Католицької Церкви. Його наслідник, Патріарх Пімен, тільки рік тому закликав до зникнення Української Православної та Української Католицької Церков поза межами України.

Ні один з Ваших гостей, а зокрема ніхто з представників Російської Православної Церкви, не протестує проти теперішніх масових арештів та засудів російських православних діячів, як, наприклад, Анатолія Левітін-Краснова та математика Бориса Талантова, який помер як мученик в совєтській тюрмі; присуд до 10 літ примусових робіт литовського єпископа Й. Степанавічюса та українського католицького священника о. Василя Романюка і українського баптистського діяча Юрія Віна, якого засуджено 31-го січня 1975 р. на п'ять років примусових робіт та п'ять років вигнання за „недозволену релігійну діяльність“.

Більше того, між Вашими гостями є також Філарет, Митрополит Києва і Галича та „Екзарх України“ я-

„Мавпа вже була мертва, коли впала на мою маму... Тато підняв неприємно маму і заніс її до хатини.“ „Вона була неприємною протягом двох тижнів, а коли опритомнула, то думала, що вона в Англії.“ „Тієї ночі, у віковичному лісі, коли попри хатину тихо приходив леопард, а в даліні звучав рев лева — почалося моє життя!“